

Ostatnie pożegnanie i wspomnienie o Mariannie Górskiej

Marianna Górską z domu Duszczyk urodziła się 16 maja 1931 roku w Zglechowie k. Siennicy.

Koło biografii Marianny zamknęło się, a w nim znalazły się: Zglechów, Siennica, Stojadła, Kołbiel, Mińsk Mazowiecki, Kraków, Siedlce i Warszawa. Życie Marianny podobnie jak nas, czytających to wspomnienie, można porównać do Księgi życia z trzema rozdziałami obejmującymi dzieciństwo i lata młodości, okres twórczej pracy zawodowej i czas zmagania osobistych z własnymi słabościami. W przypadku Marianny poszczególne rozdziały są bardzo rozbudowane i każdy z nich posiada po kilkadziesiąt przypisów. Nie sposób je nawet zacytować w tak krótkim wspomnieniu, ale można pokusić się o sprowadzenie ich do wspólnego mianownika: bez wątpienia jest nim dążenie Marianny do tworzenia dobra dla drugiego człowieka poprzez edukację. Edukację od podstaw w Szkole Podstawowej w Siennicy i Stojadłach, edukację na poziomie średnim w LO przy ulicy Pięknej, gdzie Marianna wypełniała posługę dyrektorską w latach 1973 – 1975, czy też edukację ustawiczną w Centrum Kształcenia Ustawicznego w Mińsku Mazowieckim, gdzie pełniła funkcję dyrektora w latach 1983 – 1986.

Marianna pojmowała edukację bardzo pojemnie, chciałoby się powiedzieć „od przedszkola do Opola”. W Jej edukacji znajdowały się formy szkolne, ale i pozaszkolne: nauka języka ojczystego, matematyki i tzw. innych przedmiotów, ale i śpiewu, tańca czy też sportu. Jej małe „Mazowsze” odtwarzało i popularyzowało folklor siennicko-kołbielski. Od początku łączyła swoje zamiłowania do tego zawodu z pracą społeczną w organizacji harcerskiej jako instruktor zachowy, organizator zajęć kulturalno-oświatowych oraz zaszczepiała zainteresowania krajoznawczo-turystyczne. Była też mocno zaangażowana w działalność samorządową jako radna, ławnik sądowy i inne funkcje społeczne, a urzeczywistnionym marzeniem stał się Miński Uniwersytet Trzeciego Wieku. Wiele czasu poświęciła w gronie przyjaciół i znajomych na dyskusję na temat doboru tematyki i form pracy w kształtowaniu zainteresowań i organizacji zajęć dla dorosłych.

Należy sądzić, że w dużym stopniu inspiracją do takiego pojmowania edukacji i zarazem jej tworzenia było Seminarium w Siennicy, które ukończyła w 1950 roku, ale i Krakowska Wyższa Szkoła Pedagogiczna, w której uzyskała magisterium w 1972 roku.

Okres dojrzałej pracy zawodowej Marianny to stanowisko starszego wykładowcy w WSRP w Siedlcach oraz praca w nadzorze pedagogicznym najpierw w powiecie mińskim, a następnie w województwie siedleckim. Zajmowała odpowiedzialne stanowiska zastępcy inspektora i wizytatora KOiW. Swoje bogate doświadczenia i osiągnięcia wykorzystywała do krzewienia wśród nauczycieli nowinek metodycznych, doskonalenia warsztatu pracy, osiągania coraz wyższych wyników w nauczaniu i wychowaniu. Można tutaj mówić o Jej mistrzostwie i profesjonalizmie.

Nieżyjący już kurator siedlecki p. Andrzej Świątek tak oceniał efekty pracy Marianny: „umiejętnie rozwiązywała trudne problemy nadzorowanych jednostek w sferze stosunków międzyludzkich, zapobiegała narastaniu wszelakich konfliktów w zespołach nauczycielskich. Dużo pracy poświęcała unowocześnianiu systemu zarządzania i kierowania oświatą, a w szczególności procesu dydaktycznego i wychowawczego.”

Nie sposób nie docenić społecznej pracy Marianny, w tym w Polskim Towarzystwie Pedagogicznym w Warszawie, w Zarządzie Głównym ZNP, oddziale ZNP w Mińsku Mazowieckim, w „Kole Sienniczian”, a następnie w „Stowarzyszeniu Absolwentów i Wychowanków Siennickich Szkół”. Od chwili powstania w 1957 roku uczestniczyła i współorganizowała prace przy gromadzeniu zbiorów Izby Pamiątek (późniejszego Muzeum Szkolnego) oraz brała udział w gromadzeniu materiałów i opracowań dotyczących historii Szkoły i tajnego nauczania. Znaczący jest też wkład Jej pracy w Towarzystwie Przyjaciół Mińska Mazowieckiego.

W rozdziale III swojej Księgi życia, sztandarowym osiągnięciem Marianny są biogramy nauczycieli powiatu mińskiego wydane w formach książkowych pt. „Ocalić od zapomnienia” – tom I-szy w 2005 r. i tom II- gi w 2006 r. Trzecia pozycja to książka „By nie zginęła”. TON i Tajne Nauczanie na terenie na terenie Mińska Mazowieckiego i powiatu, opracowanie wspólne z Władysławem Wójcikiem, oraz wydanie kilku biuletynów i książek utrwalających dorobek zasłużonej uczelni siennickiej.

W czerwcu 2006 roku otrzymała przyznany przez Radę Miasta z okazji 585 rocznicy nadania praw miejskich dla Mińska Mazowieckiego, medal i honorowy tytuł: Zasłużony dla Mińska Mazowieckiego.

Za swoją aktywność zawodową była wyróżniana i odznaczana wieloma odznaczeniami w tym, w 1982 r. została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, w 1977 r. Medalem KEN, a w 1972 r. Złotą Odznaką ZNP.

Marianno - żegnamy Cię w imieniu całej społeczności edukacyjnej miasta Mińska Mazowieckiego i powiatu mińskiego. Pamiętać będziemy o naszej wspaniałej Koleżance zawsze gotowej do niesienia pomocy potrzebującym, niezmiernie życzliwej i przyjaznej dla drugiego człowieka.

Cześć Twojej pamięci i spoczywaj w pokoju !

---

*Siennica – 28. 10. 2019   Wspomnienie o Mariannie Górskiej na podstawie
mów pożegnalnych kol. Jana Wiśniewskiego i Bolesława Sianckiego
wygłoszonych na pogrzebie w Siennicy*

opracował Ryszard Łubkowski